

'SELL-A-HOJ'

Så var man då naken... avklädd... blottad... Det som skulle få mig att se framåt och höja mina mål och visioner om en framtid som motorcykelburen gubbe kändes väldigt avlägset.

Jag har sålt hojen!

Denna go'a vän, denna vackra kvinna, denna klösande katt, denna pålitliga källa till glädje har fått gå till en annan...

Jag trodde att jag skulle känna sprittande glädje och njuta av varje andetag, men det gör jag inte. Konstig känsla det här, att helt plötsligt stå utan hoj, när jag äntligen förra året fann att detta är ju grejen! Man ska ha båge! Knarr! Hoj!

I början på september fick jag då ett meddelande från Kenneths MC:

"Den e klar. Vi kör den till Johans som överenskommet!"

Eftersom jag var nyopererad (korpiddrott, fy f-n) så hade vi kommit överens om detta. Jag hade sen två månader tillbaka bestämt mig för att sälja och då var det en bekväm lösning att låta Johans ta hand om det.

Så en dag ser jag annonsen på min hoj. Hon står där, ler lite förföriskt, riktigt photogénique brud och frågar med sin blick: "intresserad?"

Den gamla känslan vaknar till liv och jag bestämmer mig för att hälsa på henne och kolla så att allt e ok.

"Tjena".

Lindberg står i Marcus rum och tittar lite igenkännande på mig utan att kunna placera mig och jag tar till orda...

"Jaha din Kawa 900 ja... Den står där ute... Vi har inte tagit in den riktigt än..."

Jag följer hans pekning med min blick och möts av ett solljus som är typiskt en brittsommar, kallt men ändå värmande. Och där blänker det...

Där står hon.

Utän att ens kommentera Lindberg lämnar jag honom som man lämnar en spårvagn och jag går sakta mot henne.

Jag funderar lite vad jag ska säga men här behövs inga ord.

Hennes nya avgassystem, dom nya framflyttade fotpinnarna, kromet, färgen... Perfekt!

Plötsligt slår han till!

Ågren slår till!

Ångesten väller fram och jag ångrar att jag ens kom på tanken att sälja...

Varför i hela friden ska det vara så djävla svårt?!?

Nä, här ska inte säljas, eller snarare vi ska göra det svårt att köpa den... Ja, det ska vi... Jättesvårt!

Jag kliver med bestämda steg in mot Lindberg, som står kvar där som en spårvagn utan ström, tittar honom bestämt i ögonen och säger:

"Pruta inget!"

"Max en månad sen tar jag tillbaka den!"

Han är mållös, munnen öppnar sig och stängs igen och jag känner hans blick peta mig på ryggen när jag går med bestämda steg ut ur butiken.

Jag har bestämt mig!

Jag kan inte bestämma mig!

Jag vet!

Jag ringer Tomas G. Han är ju sund och kan det här med grönare gräs och grannens häck och...

"Hej! Du har kommit till Tomas på SplankyMedia. Du kan tala in ett meddelande nu. "PIP..."

Jag vet helt plötsligt inte vad jag ska säga, men gnäller fram ett par meningar om livets djävligheter och ångestattacker. Men det räcker för att jag ska lugna ner mig.

Hemma igen och det känns skönt att hon är där och inte här, jag kan koppla av...

Lördag den 26/9

Jag har den senaste veckan tittat på annonsen säkert 14 gånger om dagen och funderat på om det är något som vi missat, om det är någon som läser den och om jag ska bli av med hojen... Helt plötsligt har känslan för försäljningen kommit tillbaka. Jag har sett ett antal bra förslag på andra hojar och suget är tillbaka... Vill ha en större och det är det som motiverar mig hela tiden...

Jag går in på Vulcan Riders Forum och konstaterar att Hasse sett att nå'n reserverat min hoj... Det är någon som vill köpa den!

Helt plötsligt börjar det bli glitter i ögonen och det känns som om en framtid på större hoj är nära. Det känns helt rätt. Hon var lite för liten för mig...

Hon passar nog nå'n annan bättre... som kan ta bättre hand om henne...

Jag får under dagen flera indikationer på att hojen faktiskt är såld men vågar inte tro det.

Söndag den 27/9

Jag har ett mål med dagen. Jag ska till Johans och se med egna ögon om hojen är kvar eller ej.

Efter frukosten kör jag ner till Johans, som har söndagsöppet och utförsäljningar och provkörningar och massa annat kul.

Jag går in i butiken och den första jag ser är Marcus som putsar på en VN2000 för 119.900:-... Den e grann, asså...

Vi hejar på varann och jag går runt och letar efter "min" hoj och kan inte hitta den!

Efter ett litet tag frågar jag Marcus.

"Jodå, den sålde vi igår."

Ridå!

Det var väl det jag visste..? Jag har förlorat!

Det känns som om någon tagit den ifrån mig...

Men vad är detta?

Jag har ju velat detta så länge!

Jag skakar av mig den elaka känslan, lämnar Johans och börjar fundera framåt...
Det finns ett liv efter henne...

Jag börjar redan räkna på hur mycket jag kan lägga på nästa hoj, och inser att nu börjar faktiskt en riktigt rolig tid...

Lugnt o sansat nu...

Nu ska vi kolla in hoj i lugn o ro... Vi ska välja för många år framåt... Ingen ytlig skönhet utan en genuin, intelligent och lugn, skön lady...

Denna gång vill jag ha en Classic-stukad hoj, typ 1600 eller 2000.. Det finns lika många åsikter som det finns medlemmar i VRS och jag ömsom njuter ömsom lider när jag tittar på alla alternativen.

Men jag har inga hämningar... Jag slår till när som helst när jag får napp på nå't jag vill ha... men det kan ta tid...

Men sen blir det åka av!

Får väl hoppas att jag får behålla min plats i Vulcans under tiden jag är "hoj-lös"... Om inte så kör jag några meter bakom bara så löser det sig 😊

Min fru?

Hon såg glad ut när jag sa att hojen e såld... Lika besviken såg hon ut när jag sa att nu ska här letas hoj igen...

Nå'n gång ska hon åka med... That's for Sure!

Bosse 'Slipsen' Nilsson

